

fer jeg ogsaa meget gerne, naar blot Midlerne dertil kunne skaffes til Veie; men for at det kan ske, fordrer jeg, at der maa findes en Besparselse Sted med Hensyn til Ovelfestiden, og det er blevet udtalt af sagkyndige Folk, at for en Hær med den Opgave, som Danmarks Hær fornuftigvis kan have som en neutral Stats, maa 70 Dages Ovelse være nok. Jeg ønsker altsaa, at det hele Mandskab skal indfalbes og øves; thi jeg er enig med det ærede Medlem for Viborgs Amts 2den Valgfreds (Anshjær) i en Lænke, han udtalte i Dag, nemlig den, at der kan høves en stor og gavnlig Frugt for Folket i den Tugt, som Ungdommen i en vis Tid af sit Liv maa underkaste sig. Som yttrede, at der er mange Tegn paa Opløsning og Løseløshed, at disse Tendentser kunne trænge til en Tilbagevisning, og jeg siger, at det er den største Velgjerning, man kan vise vor Ungdom, at man lader dem komme ind under en saadan Tærnhaand i en Tid af dens Liv, hvori den er mest tilbøjelig til at skeie ud. Naar jeg kan finde mig i de Udgifter, vi nu komme til at finde os i med Hensyn til Forsvarsvesenet i det Hele, er Grunden dertil altsaa den, at jeg haaber, at der derved netop kan faas en saadan Frugt for Folket, som kan være af uberegnelig Værdi. For mig staar Sagen saaledes, at Hæren paa den ene Side skal være et Landeværn, og at den paa den anden Side skal være en Skole for Folket, hvori det lærer den Tugt, som er nødvendig for Borgerfundets gode og rolige Gang; jeg fortræder ikke paa, at der gives Penge ud dertil, men hvad jeg har imod, er, at vi blæse os op til at være noget ganske Andet, end vi efter vor virkelige Stilling kunne være. I saa Tilfælde betragtes det, at fremture paa denne Veie, ikke blot som et Pengepild, men som en Ulykke for os og Noget, der truer vort Lands Selvstændighed. Naar jeg nu betragter det Forslag, som den høitærede Minister har forelagt os, forekommer det mig, at der er mange Antydninger af, at han søger at indrette vor Hær efter de store Staters Mønster, som have staaende Hæere. Man vil gjøre den mere og mere rent militær og ligesom udførelse den fra selve Samfundet, i Stedet for at netop det Modsatte efter min Mening burde være Tilfældet. For at nævne et enkelt Punkt, der igaar blev omtalt af det ærede Medlem for Færøerne (Barentzen), skal jeg gjøre opmærksom paa, at man vil gjøre Forandring med Hensyn til Valget af Officererne, men jeg ønskede netop en Forandring i saa Henseende i en helt anden Retning end den, hvori Regjeringen vil have den. Jeg tror, der burde gives Hæren langt større Indflydelse paa Valget af dens Befalingsemænd, end Tilfældet allerede nu er, og jeg kan derfor ikke gaa ind paa, at man skulde finde sig i nogen Indskrænkning i saa Henseende. Der er et andet Punkt, hvori jeg ogsaa finder, at man paatænker en udemokratisk Forholdsregel; den har været omtalt i Dag, f. Ex. af det ærede Medlem for Stan-

derborg Amts 2den Valgfreds (N. Jensen), det er nemlig den, at man ikke vil indfalbe Militærarbejderne. Dengang Militærarbejdernes Stilling blev bestemt ved Hærløven, stillede jeg Forslag om, at de alle skulde indfalbes, medens man den Gang havde paatænkt, at kun en lille Del af dem skulde indfalbes. Naar man imidlertid lagde Mærke til, at de, som ikke bleve indfaldte i deres Ar, dermed for evig vare fri for Barnepligten, og naar man paa den anden Side betragtede, fra hvilken Folketklasse denne Del af Hærtilgangen eller af Rekrutterne sandsynligvis vilde faae sin Tilgang, var det mig klart, at det vilde være fra, hvad man kan kalde de fine Folk, hvis Børn ikke ere vante til paa den Maade gennem Lærvelighed og Haardførhed at underkaste sig Strabadser; saadanne unge Mennesker ere mange Gange finere og spinklere som Folge af, at deres Legemer ikke have haft den Anledning til Udvikling, som de Mennesker, der ere mindre vel stillede i Samfundet. Jeg ser i det foreliggende Forslag et yderligere Skridt til at aabne en Dagvær, hvorigennem de kunne slippe ud, som fra Begyndelsen af modtog Barnepligten med nogen Misforholdelse, jeg mener den, der ikke høre til Landbefolkningen. Den Besparselse, som kan opnaas ad den Veie, vil jeg ikke være med til at tilveiebringe, men jeg vil hellere finde mig i, at der gives et større Beløb ud, for at ogsaa disse kunne komme med, saalange vi stille den Fordring, at Alle skulde vaabenøves; det Modsatte vilde efter min Mening være et Skridt hen til Ulykke med Hensyn til de Fordringer, der stilles til det unge Mandskab. Jeg tror dog ikke, man behøver at strides meget om, at der overhovedet bør gjøres nogen Indskrænkning i Udgifterne til Forsvarsvesenet i det Hele. Naar vi nu med Sandhed kunne sige, at dette Folk paa 1,700,000 Mennesker hvert Ar i det Allermindste skal udgive 7 Millioner Rd. for et Forsvar, om hvilket Alle erkjende, at det ikke kan Andet end yde et rent midlertidigt Forsvar, forekommer det mig, at de Fleste maa blive enige om, at det er formeget, og at der maa Indskrænkninger til. Det glædede mig igaar at høre det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) udtale sig for, at der maa sørges for, at Hæruddelene blive satte i et passende Forhold til vore øvrige Statsformaalets Krav, og jeg skal i den Henseende ganske slutte mig til, hvad han derom udtalte; jeg skal ikke forbyde mig videre deraf. Nu kommer imidlertid det Spørgsmaal, hvorledes vi skulle komme dertil. Hærløven er et Normalbudget, som raader over en overveieende stor Del af vore Statsudgifter, men kan det ikke tænkes, at denne dens Stilling kan blive svækket noget. Dersom vi ikke gjøre et Forsøg i den Retning, siger jeg, at vi kunne spare os den hele Uleilighed; thi da vil den nugældende Hærløve, som jeg for sagde, vedblive at bestaa, saa længe Regjeringen behager. Jeg ser ikke nogen anden Uvei-